DAVID, PATRIK, JIRKA A SPOL.

PETER BELANSKÝ

DAVID, PATRIK, JIRKA A SPOL

Peter Belanský

Město stálo na slunci jako jankovitý osel a sálalo žárem. Turisté zřejmě odpočívali v klimatizovaných pokojích svých hotelů. Pár šílenců vyrazilo i v tom horku v běžeckém na Letnou a zkoušeli uběhnout alespoň část své denní dávky metrů a kilometrů a jiní cvoci v tomtéž horku venčili své zchvácené psy. O jedovatém přízemním ozónu zřejmě neměli ani potuchy. O zákonu, postihujícím týrání zvířat, také ne. Já jsem neběhal, nikoho nevenčil a nedělal jsem žádné zbytečné pohyby. Ležel jsem na dece pod stromem, který mi dělal stín, a právě jsem dopíjel druhou petku stolní vody. Někdo vstoupil na můj ostrov stínu a pohody a zeptal se:

„Nemáš cígo?“

„Ne. Nekouřím.“

„Kurva! Jste si tady dali sraz, ne? Nekuřáci. Co to je za posranou módu? To už seš dneska pátej.“

„Evropský trend, puso. Zdravá strava, pohyb, nekuřáctví a střídmost v pití alkoholu. Ta střídmost by měla posupně směřovat k abstinenci.“

„Komu říkáš puso, vole?“

„Když si tykáme a říkáme si kamarádsky vole, můžeme si říkat puso. Mně to neva. Přestaň na mě prskat a koupím ti cigarety. Musíme pro ně na Hradčanskou. Tak vyskoč.“

Závislost je motivací k hloupým, ale i k téměř hrdinským činům. Můj nový kámoš vyskočil na nohy jako gymnasta a ukázal hezké bílé zuby. No vidíš, chlape, jak se umíš hezky usmát. Možná ještě nejsi ztracený případ, pomyslel jsem si.

„S mi koupil camelky, jo?“

„Jo. Dvoje. Vezmu nějakou vodu. Je horko jak v peci.“

„A pivko?“

„Lumpe.“

„Dvě studený v plechu.“

„Dobře. Ze dvou se neopiješ. Teda doufám. Dáš mi loka?“

„Jasně, je to za tvý prachy.“

„Puso, chceš se vrátit pod ten strom?“

„Ani ne. Potřeboval bych sprchu.“

„Také mě to napadlo. Sjedeme ke mně. Půjdeš se vykoupat a já ti zatím vyperu. Do večera to bude suché a můžeš jít, kam chceš. Co říkáš?“

„To budu kolem tebe do večera tancovat úplně nahej?“

„Já se klidně svléknu, abys neměl mindrák. Nebo ti půjčím tričko a trenýrky.“

„Máš to daleko?“

„Půl hodinky. Ani ne. Bydlím u Letiště Václava Havla. Na Dědině.“

„Tak tam to neznám.“

„Docela hezké bydlení. Z Evropské nám jede k metru na Veleslavíně trolejbus a z Drnovské úplně nová tramvaj. Vlastně dvě. Dvacka a dvacet šestka.“

„Hm. V Praze a Dědina. Jako někde na Moravě.“

„Přeběhneš silnici a jsi v polích. Nebo na druhou stranu do Šárky. Paráda.“

„Je to drahý?“

„Zadarmo to není, ale mám jen garsonku, takže se to dá. Jsou tam i byty tři plus jedna a ty jsou dražší. To mám po tetě. My jsme si koupili celý blok, i pozemky kolem. A je to naše."

„Jo tak. To máš dobrý."

„Nestěžuju si."

„Já bydlim u kámoše a von teda chce dost. Musim dělat. Von má jakoby úklidovou firmu a my volové děláme ten úklid. Teď teda dělá i pro město, tak se to zvedlo, ale pořád je to bída."

„Jdeme na tu tramvaj. Určitě se nějak jmenuješ. Já jsem David. A ty?"

„Já Miroslav. Miroslav Medal."

„Takže jsi em em. Já jsem dé dé. David Demek. Vidíš? Tady kousek nad tou tramvají je Billa, lékárna, zdravotní středisko a základní škola. V tom žlutém byla pošta. Teď jsou tam Vietnamci. A také je tu policie. Teď zabočíme vpravo a jsme doma."

Mirek se nechal vést a natahoval zvědavě krk.

„A jsme tady. Ty garsonky jsou uprostřed. A z každé strany ty tři plus jedna. Vidíš? Moje je ta ve třetím štoku. Na té lodžii budeš hulit, abys mi to uvnitř nezamořil. Tak pojď. Jo, něco jsem ti neřekl. Mám tříletého amerického stafordšírského teriéra. Ke všem lidem a k dětem se chová fantasticky, naprosto přátelsky, ale na psy je prostě hajzl. Oni jsou takoví. Bude na tebe hodný, až tím bude otravný. Ale na poprvé třeba úplně ne. Možná mu bude vadit, že cítí kouř. Ale nemusí, to prostě nevím. Nechal jsem puštěný velký ventilátor, snad se do rána neupečeme. Budeme muset ještě se psem ven. Příležitost k seznámení, pro tebe."

„Nekousne?“

„Ne. Když se mu někdo výjimečně nelíbí, čichne si k němu a jde pryč. A pak si drží distanc. Ale to bys byl asi třetí. Jo a jmenuje se Hero. Abys věděl, jak jej oslovit.“

„Dobrý. Tak Hero.“

Pes si Mirka prohlédl, očichal, a nakonec mu podal packu. Na lodžii šli spolu. Vítr kouř odnášel pryč a přátelství nebylo zmařeno. Hero se na nového kamaráda usmíval a řezal vzduch chlapsky silným ocasem jako Turek šavlí.

„Super, Míro, takže jsi přijat. Padej do koupelny. Já udělám jídlo. Vezmu ti trochu piva.“

Mirek dostal trenýrky a tričko. Vyšel z koupelny a byl to někdo docela jiný. Omládl a usmíval se, jako filmová hvězda.

„Jsem použil tvůj holící strojek. Nevadí?“

„Trošku, ale přežiju to. Ty jsi tak hezký, já prostě čumím, vážně.“

„Kecáš. Ty jsi hezčí.“

„Ani náhodou. Když přestaneš kouřit, pleť se ti zlepší a dostane krásnou barvu. Měl bys to zkusit. I kvůli penězům. Vždyť je to strašně drahé.“

„To nedám, Dejve. Už jsem to zkoušel.“

„Budeš spát se mnou, nebo si uděláš postel z toho rozkládacího křesla vedle pohovky?“

„Udělám si tu postel. Promiň. Chci se vyspat.“

„Na postel vzadu bychom se vešli oba. Ale jak chceš.“

„Ty se taky potřebuješ vyspat, ne? Co vlastně děláš?“

„Jsem architekt.“

„No kurva. Si musim sednout.“

„Jsem autorizovaný architekt, takže můžu pracovat samostatně. Ale spolupracuji i se dvěma architektonickými studii. A ty? Chceš do smrti uklízet? Určitě máš na víc.“

„Tak mám třeba řidičák. Ale je mi na hovno, nemám na auto. Nemůžu řídit, někdy se s kolegy ztřískám do mrtva. Když mě všecko sere.“

„Nechlastej a můžeš jezdit pro nějakou firmu. S dodávkou, třeba. Určitě je to výnosnější a důstojnější, než oranžová vesta a koště. Můžeš do poradny pro odvykání. Do prdele, nekašli na to! Je to přece tvůj život!“

„Chtěl bych někde bydlet. Myslim dovopravdy bydlet. Na tý ubytovně mi nepatří ani role hajzlpapíru.“

„Tak zůstaň tady. Co? Ale budu chtít půlku na bydlení a na jídlo. A třeba na internet a na kabelovku. To je fér. Nebo ne?“

„Musim to nějak utnout na tý ubytovně. A přestat chlastat a začít jezdit. Pomůžeš mi? Teda jestli chceš.“

„Abstinovat a sehnat si práci řidiče musíš sám. Pomůžu tím, čím pomoct můžu. Budeš v pohodě bydlet, jíst, starat se o sebe a hledat, co by šlo zlepšit. Tím autem to rozhodně nemusí skončit. Není to ta nejhorší práce, ale ani ta nejlepší. Pro tebe. Skonči s tím úklidem a já tě podržím, dokud nezačneš jezdit. Potom si povíme, jak dál.“

Mirek si ustlal na rozkládacím křesle a Hero si lehl k němu na pohovku. V noci se k sobě přitiskli a hřáli se. Hero trošku chrápal a kmital nohama, když se mu něco zdálo. Ale dalo se to vydržet. Ráno leželi vedle sebe, jako by se znali léta. David je viděl a smál se.

„Hodný, Heroušku. Tak jsi hodný. Mirek je kámoš přesně pro tebe. Jo. Jestli i pro mě, to nevím. Možná. Rád bych.“

***

Házeli jsme na Džbáně placáky do vody a dělali žabky. Hero zlobil. Tahle legrace jej nebavila a nudil se.

„Nepůjdeme do vody? Na chvíli?“ zeptal jsem se rafinovaně. Věděl jsem, že Mirek nemá plavky.

„Nemám plavky.“

„No a? Na téhle straně můžeme do naha.“

„Vodhalil jsem tě, úchyle. Chceš vidět mý péro. Jo. A prdel.“

„Chci. A líbat se s tebou a udělat se ti do pusy. A nastavit ti zadek. Jsem na chlapy a ty jsi krásný chlap, chápeš?“

„Abys se neposral.“

Skočil do vody tak rychle, že jsem neviděl skoro nic. Plaval jsem k němu co nejblíž.

„Utopíš mě, když si sáhnu?“

„Utopím. To pusť z hlavy.“

Nadechl jsem se, potopil a pod vodou jsem si sáhl.

„Mě zkoušíš, Davide. Jdu na břeh.“

„Nešil, Mirčo. Můžeš také. Sáhni si.“

Už mi stál a chtělo se mi šukat. Mirek si sáhl.

„No jo, je to kláda. A dál?“

„Je tvoje, jestli chceš, rozumíš? Tvoje. Hele, mohl bych si koupit kluka, nebo žít s jedním zpěvákem. Nechci. Mně se líbíš ty a zrovna ty. Můj krásný pobuda. Pojďme si lehnout."

„Kurva," řekl s úšklebkem, ale šel. Na dece mě vzal za kolík a táhl k sobě. Vší silou a docela surově.

„Tak se ukaž, architekte."

Vykouřil mě až do konce, vyplivl mi všechno na břicho a ponořil do toho ukazovák. Posbíral to ústy a polkl.

„Teče mi krev, vidíš? Jsi zvíře. Tos nemusel."

„Trochu. Na to neumřeš. Padej na břicho."

„Cože?"

„Na břicho! Chceš to vod chvíle, co jsem ti řek vo cigáro. To se pozná. Čuměl jsi mi mezi nohy a svlíkal jsi mě vočima. Roztáhni nohy."

Naslinil se, zajel do mne a chvíli se rovnal.

„Musim hledat, rozumíš. Nechci tě trápit."

Dal jsem si ruce pod hlavu a přitiskl jsem se na deku. Mirek začal přirážet a Hero kousek od nás chrápat.

„Jsem dobrej?"

„Nejlepší, Míro, ale už stříkej. Trochu to bolí."

„Promiň. Už budu."

A byl.

„Pojď, můžeš si vycucat zbytek. Dobrý?"

„Jo. Jako med."

Chlap. Žádná slečinka. To je Míra. Hladí mi kůži na prsou, kolem pupku a na stehnech konečky prstů, líže mi ucho, bradavky a břicho,

líbá mě a tahá za jazyk. Ty jeden! Tvářil jsi se, že se mnou ani náhodou!

„Pojď mi vohřát koule," prosí nakonec. Beru do pusy jednu a druhou a Míra mňouká slastí.

„A můžeme domů. Mám hlad a do Mekáče nechci."

Jedeme trolejbusem, nechce se nám pěšky. Míra se usmívá, dívá se na mě krásnýma modrýma očima, dýchá mi do tváře a líbá mě. V trolejbusu! Dokázal to! Nějaká ženská si od nás pohoršeně odsedá.

„My se máme rádi, paní. David je krásnej, uznejte!"

Doma jsem musel Mirka obejmout. Vlastně už na schodech.

„Dal jsi mi pusu. V trolejbusu. A to u vody, neuvěřitelné. Miluju tě. Akorát nechápu, proč jsi se předtím tvářil jako stoprocentní uražený heterouš. Když nejsi."

„Já ti ani nevim. Třeba jsem chtěl mít jistotu. Ty seš architekt a já jsem hovno. Jakej máš důvod mě mít rád?"

„Tebe. Tebe mám za důvod. A nejsi hovno. Jsi nádherný mužský a dobrý člověk. Až budeš jezdit, budu přemýšlet, jestli bys nemohl makat pro mě. Naučíš se anglicky. A teď ti ostříhám vlasy, upravím vousy a kožíšek u pinďoura a objednám tě na depilaci. Bez té srsti budeš fantastický."

„To jako že jsem jak vopice?"

„To ne, ale chce to upravit. Když jsi to nikdy nedělal, prostě to někde zhoustlo, jinde přerostlo a tak. Teď se nosí nemít chlupy. Nebo skoro nemít. Je to hygieničtější a hezčí."

„Ta depilace, to mi bude nějaká prdelatá ženská holit péro?"

„Ne. Objednám tě k jednomu hezkému a příjemnému Ukrajinci. Nebude tě holit. Bude ti ty chlupy trhat takovými lepícími páskami. O mně se stará už dlouho a vím, že je nejlepší. Dělá i masáž obličeje a dekoltu, barví obočí, jeho kolegyně se ti postará o nehty na rukou i na nohou. A píchne ti ouško a ven vyjdeš s krásnou náušnicí. Koupím ti stejnou, jakou mám já."

„Už chybí jenom prstýnek. Já se picnu."

„Nepicneš. Budeš můj miláček. Budeš mít všechno, co potřebuješ, a ještě mnohem víc. Pojedeme na dovču na Krétu, do Egypta, nebo do Španělska. Nebo na víkend do Paříže. Já Mirečku nejsem žádný šmudla. Mám Stavbu roku za domov pro seniory v Uhříněvsi a druhou za Hospic Svaté Markéty v Opavě."

„To je něco jako Zlatej slavík za zpívání, že jo?"

„Asi tak."

„No kurva. Pojď sem. Dej mi pusu."

Dostal ji a trvala asi minutu.

„A mám postavíno. Zase. Šáhni si. No jo, seš architekt, tak holt umíš stavět. Musí to ven. Pomůžeš mi?"

Přikývl jsem a pomohl. Stačilo otevřít ústa.

„Tak. A dnes už stop. Zítra musím celý den pracovat. Budeš doma sám. Musíš si něco uvařit, vyper to, co je v pračce, a potom dej prát bílé. Barvu per na třicet a bílé na čtyřicet a přidej ten sajrajt na skvrny. A budeš venčit Hera. Musí mít koš a nechoďte v největším horku. Raději ven, do lesa, ne po sídlišti, aby se ti nepral se psy."

„Budeš pryč… V sobotu."

„Musím v úterý odevzdat jeden projekt a návrh rozpočtu. Odejdu asi v osm ráno a přijdu v sedm večer. To přežiješ. Nedávej Herovi ta syrová játra. Dostal by strašný průjem. Musí se tepelně upravit a dávat po malých kouscích."

Mirek umyl okna a skla na lodžii. Ať má David radost. Bylo to hodně práce, ale on takových skel už umyl tolik, že mu to šlo docela rychle. Miroslav Medal, váš specialista na mytí oken a zasklených lodžií. Makám rychle, levně a kvalitně. Pam pada dam!

„Hero! Jdeme ven!"

Za tunýlkem nad Šárkou potkali psa, který se chtěl prát. Mirek sebral suchou větev a rozmáchl se proti němu.

„Padej, hajzle! Hero, fuj! Ty ani náhodou!"

Pes ustoupil, ale oběhl je a vrátil se.

„Jedeš, mizero? Kde máš pána?"

Hero vyrazil a Mirek měl co dělat, aby sebou nepraštil o zem.

„Herouši, fuj!"

Na jeviště napínavého divadla přijel chlapík na kole, pískal si a s ničím si nedělal starost.

„Bary, ke mně!"

Pes se k němu připojil a oba zmizeli v lese.

„Volové. Nechápu. Hero je hodný. Pusínek náš nejsladší. Nesežral toho blbce, ani jeho psa."

Hero dostal pamlsek a vybídl Míru ke hře.

„Až na louce. Tady je to vo průser. Samej blbej pes a ještě blbější cyklista."

Na louce se honili, Hero aportoval klacek a opakovali si ke mně, k noze, stůj a zůstaň. Váleli se po trávě, tahali se o kus hadru, a nakonec leželi unaveně vedle sebe, rychle dýchali a dívali se do nebe. Jako po milování, pomyslel si Mirek a polechtal Hera pod bradou.

„Ty jsi se do mě zamiloval hned, viď? Však já do tebe taky. Půjdeme domů. Musíme vymyslet večeři pro Davida."

***

Tu vůni dobrého jídla jsem cítil už na schodech. Mirek si dal záležet. Ta okna a skla na lodžii? Samozřejmě jsem si všiml. Pro mě je to vždycky záhul a nezáživná práce na celý den. On stihl okna, skla, vyprat a usušit dvě pračky, vyvenčit psa a uvařit dobrou večeři. V neděli jsme jeli vyklidit Mirkovy věci z ubytovny a na výlet. Našim autem. A řídil Mirek.

„Ta červená Škoda City Go dole před domem je moje. Takže od teď naše. Pes, pokud s námi někam pojede, má pro sebe celé zadní sedadlo, protože na něm má na pevno kšíry do auta. Nekoukal jsem, jestli už nejsou povinné, ale jsou nutné. Chrání nás, i psa."

„Ty seš autorizovanej architekt a bydlíš v garsonce, jako chudák a jezdíš tímhle prdítkem?"

„Byl jsem v garsonce sám. Potom já a pes. Teď jsme ty, já a pes. A pořád to stačí. Co bychom dělali s bytem tři plus jedna, nebo s barákem? Víš, co by to stálo? A věčná práce kolem domu. A to červené prdítko je ve městě super a na dálnici jede sto šedesát, i víc. Vyzkoušeno. Sto šedesát! I když se to asi nikde nesmí! Pobereme

nějaké jídlo a pití a vodu pro psa a jedeme. Tady máš klíč od Citýška a předveď se.“

„Kam to bude?“

„Kam chceš. Aby to bylo dobré i pro Hera.“

Jeli jsme do Lán, objeli jsme zámek a prošli jme kus okolních lesů. Hero se proběhl, prohnal a nedohonil dva zajíce, vyráchal se v potoce a podařilo se nám jej docela utahat. Díky tomu bude v noci spát, nebude zlobit, budit nás a nosit nám svého nehezkého zeleného medvěda a my se vyspíme do růžova. Mirda to v autě nezapomněl a zíral, jak je malička Škoda City Go uvnitř prostorná, tichá a hezká a jak je rychlá. Když tedy není široko daleko policajt, ani radar.

„Řídí se dobře. Budeme se mít rádi.“

Nebloudili jsme, nebourali jsme a pití nám vydrželo na celou cestu.

„Jsi dobrý. Jo, na té odbočce před letištěm jsi se zamotal, ale tam se někdy motám i já. Oni tam stále mění značení a když nějakou změnu přehlédneš, probereš se čumákem v autě před sebou, nebo ve svodidlech. To je dobré, že řídíš. Někdy si tě pošlu s něčím k někomu, nebo k někomu pro něco. Půjde o papíry. Plány, doklady, smlouvy a tak. Tvárnice, cihly, ani cement vozit nebudeš.“

Potom dostal Mirek místo u firmy Svátek a Sovák es er o a vozil někdy zboží a někdy lidi. Po Praze, nebo dál a někdy i nejdál. Třeba do Polska a do Německa. Mechanici si všimli, že si toho umí hodně seřídit a opravit sám a měli jej rádi. Páně Svátkův bývalý kolega jej zlanařil k sobě a dost mu přidal. Mirek dostal lepší kočár, oblek a vozil různé papaláše, bafuňáře, prezidenty kde čeho a náměstky kde koho,

ví aj pí, prostě osobnosti. Dokonce si musel nechat udělat jakousi prověrku a podepsat mlčenlivost, i když si nebyl zcela jist, o čem a s kým musí za všech okolností mlčet. V posvátném tichu podepsal a odvezl svého prvního pana poradce před Úřad vlády.

„Tak tady seděj, kurvy. Za mý daně," řekl nahlas, když pan poradce odnesl svých sto třicet šest kilo za svým politikem. Nato se polekal. Jestli tu maj někde štěnici, tak jsem v prdeli až po ramena. To by to mý první rito bylo rovnou poslední. Kurva noha, to jsem ale vůl! Musím si tu moji nevymáchanou držku hlídat! A začal. Hned.

Začal vypouštět sprostá, i příliš lidová slova. I když zdaleka nemluvil spisovně, rozhodně už nebyl sprostý, jak dlaždič. A přestal ta sprostá a lidová slova doprovázet vulgárními a obscénními gesty, jako třeba škrábáním se na zadnici, nebo vpředu. Bylo to tím lepším autem, tím oblekem a jistě i tím, že se prostě styděl před lidmi tak důležitými a tlustými mluvit, jak byl zvyklý. Taky by mě moh pan šéf vyrazit, uvědomil si. A styděl se i před Davidem. Ten kluk mě má rád a poslouchá ty moje kundy a prdele pořád dokola. Už nejsem žádná oranžová vesta. Musím s tím přestat. Začal si pusu hlídat i doma.

David si té změny samozřejmě všiml a měl z ní obrovskou radost.

„Jsi hvězda, puso. Když si vzpomenu, odkud jsi přišel… Začal jsi docela hezky mluvit. Krabku cigaret máš na tři, čtři dny. Chodíš čistý, oholený, voníš. Já prostě čumím. Krásně se chováš k Herovi. Já vás někdy pozoruju a vy nejste jako člověk a pes, ale jako dva lidi. Jako dva bratři, kteří se mají hodně rádi. On se díky tobě hodně změnil. K lepšímu. Byl miláček, ale někdy umíněný, až hrůza. To je pryč. Přitom na něj neřveš, nedrezůruješ jej do únavy, jen aby ti vyhověl a

udělal, co chceš. Poslouchá tě nadšeně, s radostí. Protože chce. Sousedi se na tebe usmívají, nikomu nevadíš. Oni možná ani netuší, že kouříš. Nebo že jsi byl skoro bezdomovec."

„Dal jsi mi klíče od bytu a lásku. Chci ti to oplatit."

„Bude to ještě lepší, Mirečku. Věř mi. Budeme žít krásný život. Třeba ne tak oslnivý, jako někdo známý a populární, ale hezký. A po smrti do nebe a já tam budu stavět domečky pro šťastné duše a ty budeš v luxusním obleku a v luxusním autě vozit samotného Pánaboha. Jo a budeš mu vyprávět, jak jsi na světě vozil ty neuvěřitelně tlusté papaláše. Už ho vidím, Hospodina, jak se trhá smíchy."

„Máš moc hezkou koupelnu a kadibudku. To bylo původně v umakartu, že jo?"

„Bylo. Já jsem si ji vmyslel, vybral jsem dlažbu, obkládačky, tu sedací vanu, záchod a sám jsem si to postavil. Firma za to chtěla skoro dvě stě tisíc. Já jsem to zvládl za polovinu. Akorát elektro a instalatéřinu mi dělali autorizovaní odborníci. Nejsem instalatér, ani elektrikář."

„Moc se mi líbí ta světla, která rozsvěcíš a zhasínáš pohybem ruky."

„Protože někdy to jinak nejde. V kuchyni nad linkou je také jedno. Máš třeba ruku od masa, od oleje, mokrou, nechceš sahat na vypínač. Už mě nebavilo pořád čistit ty vypínače, zašpiněné rukama od papriky, nebo od rybího masa."

***

„Tak jezdím, zlato. Splněný sen. Učíš mě anglicky a jde to. Řídím naši Škodu City Go a nebourám a neplatím pokuty. Nemluvím sprostě a při jídle nemlaskám a neprdím. Jsem lepší. Super. Ale já chci dál. Nebo výš, jak chceš."

„Udělej si střední školu. Při práci. Dálkově, nebo jak. Máš přece naprosto dostačující vysvědčení ze základky. Škoda, že jsi tehdy nešel rovnou na gympl. Třeba tě podpoří zaměstnavatel. Doporučí tě, nebo ti přidá peníze na nezbytné náklady. Nevím, jak to dnes chodí a co je možné. Podle mě ale nějaká forma studia při práci určitě možná je. Když to šlo i za komoušů…"

„Musím mít nějaký papír, že nejsem vůl. Protože nejsem."

„Já vím, že nejsi."

„No jo, ale ti, co mi dávají práci, to nevědí. Chce to ten papír. Maturitní vysvědčení. S tou angličtinou je to stejné. Zkusil jsem šéfa posadit na zadek a promluvil jsem na něj anglicky. Ten vůl rozhodil ruce, div si nevykloubil ramena a řekl jé, já vám pane Medal vůbec nerozumím! Nevěděl ani, že pátý pád od pana Medala je pane Medale."

„Tak to je opravdu blbec. Vyber si nějakou školu a jdi se tam zeptat."

A Míra šel.

***

„Jo! Můžu studovat při práci! A budu! Jupí! Dokonce mám právo na nějaké studijní volno a prachy od zaměstnavatele! Davídků!

Davídků! Chtěli vidět tři poslední vysvědčení ze základky, občanku a potvrzení o zaměstnání. A od září začínám."

„A je to. Budu se snažit tě ničím neblokovat. Abys měl na studium čas a klid."

Mirek nastoupil od září na gymnázium ve Štěpánské a David chodil doma po špičkách. Jen Herovi to bylo úplně jedno a nárokoval si Mirkovu lásku pořád stejně.

„Až ti bude Heroušku devět let, ukážu ti maturitní vysvědčení. Budeš první. Slibuju."

„Mirečku, můžu občas přespat v ateliéru. Když budeš chtít. I Hera můžu vzít s sebou. Musíš studovat a Heroušek je sobec. Nebo není, ale prostě vůbec neví, že potřebuješ klid."

„Pes mi nevadí. Ani ty mi nevadíš. Můžu si dát špunty do uší a ty si můžeš pustit televizi i na patnáctku. Ale jestli chceš, občas by mi to asi pomohlo. Já jsem se totiž s vedením školy domluvil na individuálním plánu. Je to drsné, ale nebudu studovat pět let, nýbrž čtyři roky. Jako studenti na denním."

„Tak jo. Jsme domluvení. Stačí říct. Psovi vezmu pelíšek a misky a vyřešeno."

„Budu mít papír i na tu angličtinu. Studuje se na tom gymplu dost důkladně, a navíc si ji můžu vybrat i jako maturitní předmět. K češtině. A ten debil mi za to bude muset přidat."

„Dáš to, protože jsi hlavička a ten debil ti bude muset přidat. Mirku, co myslíš, vzal by sis mě za muže?"

„Ne. Za ženu. Chlap jsem tady já, Davide. Mám ho delšího a silnějšího a jsem vyšší a silnější než ty. Ty bys chtěl?"

„Třeba zítra. A ty?“

„Zítra ne, zítra je neděle. Ale pozítří ano.“

„Nemáme prstýnky.“

„Ty koupíme i v neděli. V Obchodním centru Šestka. Ty tam jezdíš nakupovat a nevíš, že jsou tam tři klenotnictví, otevřená i o víkendu?“

„Tak to fakt nevím. Ještě jsem si prsten nekupoval. Tak zítra.“

Koupili si prstýnky a za týden se vzali. Paní se jich zeptala, zda se dohodli na společném příjmení.

„Ano. Budeme David a Miroslav Medalovi.“

Paní jim podala ruku a popřála hodně lásky a štěstí ve společném životě.

„Ukaž mi prsteník, Davide. Hm, sluší ti. Ten prsten. A mně?“

„Jasně. Jsi šťastný?“

„Jsem.“

„Pojďme na něco hodně dobrého. Přece nebudeme o svatbě vařit doma.“

„Španělský hovězí steak s malými bílými nočky a s tmavou kořeněnou omáčkou. K tomu portské. Co říkáš?“

„Říkám ano, lásko.“

„A dvě tmavé rakvičky s pařížskou šlehačkou. Pro jednou můžeme. Vyběháme to s Herem.“

„To se mi líbí. Novomanželský běh pro lásku a štěstí. A mohla by to být i tradice. Můžeme na ni pozvat přátele.“

„Já mám jen tři, za které se nestydím.“

„Já čtyři. Tak ještě jednoho a bude nás deset.“

A bylo jich deset a pes. Běželi až do Nebušic. Tam si připili na zdraví manželů Medalových, snědli tatranku a běželi zpátky.

„Tak za rok, lidi. A díky. Mějte se krásně a držte nám palce. To byl den jak víno, Mirku."

„Byl. A zítra si dám nohy na stůl a budu chytat lelky. Mám volno! Nebudu nic dělat a nebudu se učit. Vypnu a basta. Půjdeme s Herem do Šárky a budeme tam klidně celý den, když bude hezky. Vezmu do batohu jídlo a pití, něco pro Hera a budeme se toulat. A repelent, asi. Tady na sídlišti jsou klíšťata. V Šárce jich bude ještě víc. Nechám doma mobil a hodinky a nebudu myslet na práci, na školu a na nic."

Mirek potřeboval odpočinek a dopřával si jej celý den. Přišel domů chvíli před tím, než se setmělo.

„Tak akorát, Hero. Dnes dostaneš hovězí konzervu. Píšou, že je bez soli, koření a konzervantů a voní úplně stejně, jako hovězí konzerva pro lidi. Měla by ti chutnat."

***

Mám ti Mirku vyprávět, že jsem tady žil skoro tři roky se Štěpánkem, asi největší láskou v životě? Nevím. Možná by tě urazilo, že tím největším nejsi ty. Ale ty se jím teprve musíš stát, promiň. Štěpán ti byl hodně podobný. Byl silný a svůj a nikdy nešel cestou většiny. Neříkal, co se říká a sluší a nikdy neměl potřebu se někomu líbit za cenu pitvoření. Několik hezkých a jistě zajímavých kluků usilovalo o jeho pozornost a přízeň a on jako by neviděl. Ti fešáci si zoufali a vymýšleli různé triky a pasti. Bez úspěchu. On se zamiloval

do mne a dával mi to najevo tak intenzívně, až jsem se bál, že brzy vyhoří a odejde ode mne zklamaný. Nestalo se. Necelé tři roky jsme žili v krásném, stále intenzívnějším vztahu. Potom onemocněl a za několik měsíců zemřel. Medicína mu nemohla nijak pomoci a my kolem jeho lůžka také ne. Bylo to tak smutné a neuvěřitelné, že jsem se z jeho odchodu vzpamatovával víc než dva roky. Jeho matka se zlobila i na samotného Boha a vystoupila z církve. Jeho mladší bratr trpěl déle než já. Vlastně se trápí ještě dnes. Vím, že chodí na hřbitov, hladí studený náhrobní kámen, pláče a volá Štěpána zpět.

Já jsem u Štěpánova hrobu ještě nikdy nebyl. Dodnes ani jedinkrát. Nechci vidět pomník s jeho jménem. Nechci vidět jeho vybledlou fotografii a trochu rozmazaný úsměv. Nebyl jsem tam a zřejmě nikdy nebudu. Možná ti o Štěpánovi povím, možná ne. Nechci se vracet do starého trápení a nechci tě s tou velkou láskou srovnávat. Mohl bych tě ztratit.

Když si představím, co asi zbylo z toho těla, které jsem líbal a miloval, všechno ve mně křičí ne, nechci. Všichni jednou zemřeme, ale Štěpánova smrt byla neuvěřitelně krutá a nespravedlivá. Ty musíš růst, Mirečku, víš? Růst a stát se mým novým Štěpánem. Máš na to čas a srdce, plné lásky. Až se to stane, možná půjdeme první růže položit na Štěpánův hrob spolu. Potřebuju čas, jistotu v tobě a vytrvalý déšť tvé lásky. A nesmíš mi umřít. Jednou se mi zdálo, že se to stalo. Probudil jsem se vyděšený a strašně nešťastný. Uslyšel jsem tvůj dech a do rána jsem poslouchal, jak dýcháš. Protože dýchat znamená žít.